

[Ole Bernt Henriksen]

her sag skal begynde i den tunge ende. Det er ikke gjort med, at man i et punkt 3 skriver, at »Miljøstyrelsen er ansvarlig for fjernelsen og uskadelliggørelsen af depoterne«. Der skal mennesker til at gøre det; ressourcerne er begrænsede. Sådan kan vi ikke gå frem; vi må, som jeg siger, begynde fra den tunge ende.

Det forundrer mig også, at et parti, der ikke så godt kan lide den borgerlige straffesorden, vi har, ikke bare vil opkriminalisere, ydmyge mennesker, der ofte er pressede og måske ikke engang rigtig tør foretage denne anmeldelse, på linje med personer, der begår grov vold. Kan man i et beslutningsforslag foreslå, at folk, der kan være truet på deres erhverv, skal straffes som for vold, hvis de undlader at anmelde en losseplads eller et depot? Mig forekommer det at være et meget ejendommeligt både menneskesyn og retssyn.

Endelig vil jeg gerne gøre en bemærkning, som ikke alene går på dette beslutningsforslag, men som er mere generel, og det er spørgsmålet: hvad er egentlig gift for noget? Jeg kan f. eks. oplyse, at visse stoffer er aldeles uskadelige, indtil de begynder at gå i forbindelse med ilt; så bliver de gifte. Egentlig skulle vi nok en dag i miljøudvalget have en diskussion om, hvad gift overhovedet er for noget. Jeg ved det ikke, og jeg tror, det er meget svært at slå op i noget leksikon.

Jeg er ked af dette forslag, og det er jeg, fordi jeg synes, at dets menneskelige sider sætter jer i et lys, som jeg egentlig ikke kan lide I skal være i.

Maisted (FP):

I modsætning til den forrige taler har jeg fuld forståelse for, at dette forslag indeholder et stikkersystem, straffe og oplysningspligt og kriminalisering af befolkningen. Det er sådan, jeg altid forestiller mig at et socialistisk samfund vil komme til at fungere, hvis VS fik magt, som de havde agt.

Jeg er absolut ikke enig med fru Jytte Hildden i, at forslaget er gennemtænkt. Jeg har mærket mig fremsættelsesdatoen den 5. maj, og jeg går ud fra, at når forslagsstilleren taler om giftdepoter, er det både til lands og til vands. Et af de største giftdepoter, vi har, er Øresund, og den, der udleder mest gift i det, er Københavns kommune, pumpestationen på Kløvermarken ude på Amager, der har

pumpet tonsvis af giftstoffer, urensset spildevand fra hele Sjælland, ud i Øresund. Hvem er det, der har haft ansvaret for rensningen de sidste fire år? Det er en kommunistisk miljøborgmester og en venstresocialistisk planlægningsborgmester. Så synes jeg, det er at stramme den, selv om jeg godt kan se det med den 5. maj; jeg ville i hvert tilfælde ikke fare frem med bål og sværd over for mine partikammerater og venner og forlange, at de skulle spærres inde, fordi de ikke har udøvet en fornuftig funktion. Jeg går ud fra, at disse mennesker har handlet af uvidenhed, stupiditet, for de prøvede jo samtidig på at angribe en anden virksomhed i Københavnsområdet, Soyakagefabrikken, på et helt urimeligt grundlag.

Dette forslag betyder altså, at venstresocialisterne afsætter deres planlægningsborgmester ved førstkommende lejlighed og prøver på internt at straffe ham, for jeg kan ikke forestille mig, at der overhovedet er nogen mennesker, der vil støtte et forslag af denne karakter.

Margrete Auken (SF):

Jeg synes, det er et godt forslag, VS har lavet her, og jeg synes, det i meget høj grad handler om at retsbeskytte nogle mennesker. Vi har oplevet i meget stort omfang i forbindelse med Cheminovasagen, at folk henvender sig i det skjulte, fordi de er bange for de repressalier, de kan blive mødt med fra virksomheden, så længe de er ansat der, og offentligt ansatte eksperter osv. er med god grund bange for de repressalier, de kan møde fra den side, hvis det skulle komme frem, at de gav oplysninger fra sig.

Men da man ikke kan sikre ytringsfrihed som almindeligt princip ved lov – den kan kun sikres ved brug – er der vel ikke andre måder i sådanne situationer end at sige; at folk har pligt til at fortælle, hvad de ved. For på den måde kan de mennesker, som har meget svært ved at bære det med deres samvittighed, men som af letforståelige grunde også er angst for at komme ud med tingene, komme af sted med at fortælle det, de ved.

Det er vel efterhånden også den eneste måde, hvorpå vi kan finde ud af det. Den tilsynspligt, der er hos kommunerne, varetages mange steder lemfældigt, eller det kan også være en uoverkommelig opgave. I den